

Stavební řád předpisuje proto pro případ, že byly v řízení stavebním vzneseny námitky soukromoprávní, toliko, že stavební úřad pokusiv se marně o narovnání, má strany s jejich sporem odkázati na pořad práva, nenařizuje však, že má svoje rozhodnutí učiniti závislým na výsledku event. sporu, nýbrž naopak, že má i v takovém případě vždy o tom rozhodnouti, zdali a pokud se stavba může »dovoliti« z veřejných příčin (§ 37 stav. ř.). Postup, jaký žádá stížnost, byl by nelogický; neboť obsahuje-li »stavební povolení« stavebního úřadu vždy jenom výrok o tom, že stavba je přístupna z ohledů veřejných, tedy z ohledů, jichž posouzení spadá výhradně do kompetence úřadu stavebního, není logicky možno účinnost jeho, omezenou na tuto stránku veřejnoprávní, činiti závislou na výroku soudu, který podle svého zásadního oboru působnosti může posuzovati a posuzuje věc s hlediska zcela jiného, t. j. výhradně s hlediska soukromoprávního.

Zbývá posléze výtku, že stavební úřad obě soukromoprávní námitky st-lů neodkázal na pořad práva, jak nařizuje § 35 recte 37 stav. ř. Než i ta je bezdůvodná. Soused, který při stavební komisi vznesl soukromoprávní námitky, má ovšem po zákonu (§ 37 stav. ř.) nárok na to, aby rozepře tím vzniklá byla odkázána na pořad práva, t. j. aby v rozhodnutí stavebního úřadu bylo osvědčeno, že a které soukromoprávní námitky při stavební komisi vznesl. Tomuto jeho nároku je však učiněno zadost, když třebaš teprve z rozhodnutí instance vyšší je patrno, které námitky učinil a jaký jest jejich obsah. Tento požadavek jest však v daném případě splněn. Pokud se týče námitky o zřízení dvířek v hraniční zdi, byla výslovně odkázána na pořad práva již v stavebním povolení obecního úřadu z 2. března 1921 a odkaz ten vyššími stolicemi zůstal nedotčen. Námitka o vzdálenosti stavby od hranic pozemku č. kat. — nebyla sice na pořad práva odkázána již první instancí, jak mylně se konstatuje v rozhodnutí okresní správní komise z 25. května 1921, ale stalo se tak věcně způsobem s dostatek zřejmým v jejím vlastním rozhodnutí, a to tak, že druhá instance výrok první stolice právě v tomto bodě změnila a vyslovila, že soukromoprávní námitka st-lů o právu služebnosti jízdy byla odkázána správně na pořad práva soukromého, kde se také řeší, kterýžto výrok byl třetí instancí potvrzen.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 1524.

Legionáři: * Zemský správní výbor není příslušným, aby rozhodoval o stížnostech do obsazení místa v obecní službě, podaných podle § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. a není v té příčině nadán ani právem dozorčím,

(Nález ze dne 25. září 1922 č. 7815.)

Prejudikatura: Boh. č. 1368 adm.

Věc: Obec Vlašim proti zemskému správnímu výboru v Praze stran obsazení místa policejního strážníka.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Ke stížnosti kompetenta — legionáře, zrušil nař. rozhodnu-

tím zemský správní výbor jako nezákonné usnesení městského zastupitelstva ve Vlašimi ze dne 29. ledna 1921, kterým bylo uprázdněné místo městského policejního strážníka uděleno Janu R., a uložil městskému zastupitelstvu, aby na uvedené místo vypsalo nový konkurs a místo toto obsadilo za šetření předpisů zákona o propůjčování míst legionářům.

Stížnost městské obce V. do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou.

Stížnost namítá především, že nař. rozhodnutím porušen byl zákon, poněvadž rozhodnutí vydal úřad k tomu nepřislušný.

Nař. rozhodnutí opírá kompetenci zemského správního výboru výslovně jen o § 14 zák. ze dne 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. Podle tohoto předpisu zákona v případě, že nějaké místo bylo obsazeno proti ustanovením tohoto zákona, jest povinno ministerstvo, jemuž podléhá úřad, ústav nebo závod, jenž místo obsadil, prohlásiti obsazení místa za neplatné a naříditi, aby byl propuštěn ten, kdo místo obdržel. Ve shodě s tímto předpisem ustanovuje totéž čl. 18 prov. nařízení ze dne 4. března 1920 č. 151 sb. z. a n.

Ze slovního znění těchto ustanovení zákonných jde na jevo, jak ostatně nss již ve svém nálezu ze dne 18. května 1922 č. 7024 (Boh. č. 1368 adm.) byl vyslovil, — že k rozhodování o legálnosti obsazení míst vyhrazených do 50% legionářům (§ 4. zák. ze dne 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n.) zemský správní výbor příslušným není.

Žal. úřad — jak již výše bylo zmíněno — neopírá svoji kompetenci o jiný zákon, nežli právě uvedený. Leč, má-li přezkoumána býti zákonost nař. rozhodnutí po stránce kompetence ve všech směrech, dlužno míti na zřeteli i otázku, není-li snad žal. úřad příslušným, aby jako úřad dozorcí z povinnosti úřední zakročil proti obsazení místa obecního strážníka legionářům vyhrazeného nelegionářem. Poněvadž dozorcí moc zemského správního výboru nad obcemi — nehledě k ustanovením zvláštním, jež tu nepřicházejí v úvahu — jest obmezena na dohled na kmenové jmění (v čl. XVIII. zákona ze dne 5. března 1862 č. 18 ř. z. a § 96 ob. zřiz. pro Čechy) — a protože ani zákon ze dne 17. prosince 1919 č. 16 sb. z. a n., z r. 1920, jímž se upravují poměry trvale ustanovených zřízců při obcích v Čechách, na Moravě a ve Slezsku neobsahuje předpisu, z něhož by se takové dozorcí právo zemského správního výboru odvoditi mohlo, není zemský správní výbor příslušný, aby rozhodoval o stížnostech do obsazení místa v obecní službě podaných podle § 14 zákona ze dne 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. a není v té příčině nadán ani právem dozorcím, takže osobil-li si přes to rozhodování v daném případě, jest jeho rozhodnutí nezákonné. Proto bylo jeho rozhodnutí zrušiti po rozumu § 7 zák. o ss. Tím se stalo zbytečným přezkoumávati další, zejména věcné námitky stížnosti.

Č. 1525.

Samospráva obecní (státní dozor na ob. hospodaření): I. * Porušilo-li obecní zastupitelstvo ustanovení § 15 novely k obec. zřiz. z r. 1919, je dán zákonný důvod pro dozorcí zakročení státní správy politické podle § 102 ob. zřiz. — II. Poměr § 19 novely k obec. zřiz. z r. 1919 k § 15 téže novely. — III. Dozorcí zákrok státní správy podle